

LÁ THƯ MỤC VỤ

“Thầy Lộc” thuộc nhóm đi tìm thuốc Nam là một nhân vật mà tù nhân nào ở phân trại E thuộc trại Trùng Giời A 20 cũng đều biết. Theo tôi nhận xét, thầy không phải là nhà sư Phật Giáo, cũng không phải giáo sĩ Cao Đài hay Phật Giáo Hoà Hảo, mà thầy đi tìm một cỏi tu cho riêng mình. Quanh năm suốt tháng, thầy khoát trên mình một bộ bà ba nâu càng ngày càng bạc màu. Thầy rất ít nói, suốt ngày chỉ mỉm cười nên ít người biết về đời tư của thầy, tuy rằng ai cũng mến phục thầy. Nghe nói thầy là một đạo sĩ chuyên chữa bệnh bằng thuốc Nam vùng Quảng Nam - Đà Nẵng, lý do gì thầy bị bỏ vào tù, chưa anh em nào nghe thầy tiết lộ bao giờ. Trong thời gian tôi viết toàn bộ danh sách các phạm nhân, tôi được đọc qua sơ yếu lý lịch của thầy Nguyễn Lộc và biết tội danh của thầy là ‘chống phá cách mạng’, án phạt 10 năm, chỉ thế thôi !

Ai cũng mến thầy là điều dễ hiểu vì mỗi lần tiếp xúc với thầy là mỗi lần tôi học được một nét nhân ái nơi thầy. Thầy Lộc thuộc nhóm ‘tù mồ côi’ (nghĩa là chẳng có ai thăm nuôi tiếp tế) nhưng thầy vẫn khoẻ mạnh nhờ vào những kiến thức rất sâu rộng về cây cỏ miền Nam nên thầy mưu sinh rất khéo. Sau này tổ y tế của trại khám phá ra kiến thức đặc biệt này nên xếp thầy vào nhóm ‘tự giác’ (đi ra khỏi trại mà không có cai tù đi theo) vào rừng hay lên núi mà tìm thuốc Nam vì trại vốn chỉ có ‘Xuyên Tâm Liên’ mà thôi. Đã có một thời, Xuyên Tâm Liên trở thành thuốc tiên trị bá bệnh cho đến khi cả nước khám phá ngược lại !

Chẳng những thầy biết rất rõ về mọi loại ‘rau rừng’, thứ gì ăn được thứ gì chớ nên mó vào, mà thầy còn am tường về các loại nấm. Đã có người tù chết vì ngộ độc một loại nấm rừng trông vàng rực như tròng đỏ trứng gà lại bốc mùi thơm ‘vanilla’ hấp dẫn vô cùng ! Khi người tù ấy gục xuống chết, bầy ruồi bu xuống liếm láp nước dãi từ miệng anh chảy ra cũng theo anh mà từ giã cõi đời ! Chết độc quả là kinh khủng ! Từ đó, hễ nhặt được nấm gì lạ, anh em tù thường đem đến hỏi thầy, thầy bảo vớt đi thì chớ có tiếc rẻ kéo vong mạng. Từ lúc được đi tìm thuốc Nam, thầy Lộc đã ra tay cứu giúp nhiều anh em tù mồ côi khác.

Mỗi khi ra vào cổng trại đều bị khám xét rất kỹ, nhưng những gì ở trong thùng ‘thuốc Nam’ của thầy sẽ được đem vào (dĩ nhiên các cai tù đã lục soát trong thùng ấy xem có kim loại hay bất kỳ thứ gì nội quy cấm). Bản thân thầy cũng không no đủ hơn ai thế mà thầy rất rộng tay chia sẻ, không phải vì mục đích chiêu dụ thêm tín đồ hay tăng thêm uy tín cho cá nhân thầy. Thầy cũng có thể đem những thứ ấy để mua bán đổi chác hầu có thêm một miếng đường hay một tí mè, nhưng thầy đã không làm như vậy. Quả thật, thầy đã đem cho, và đã cho với hết lòng thành mà không hề tính toán. Thế mới đáng phục !

Một nhúm rau rừng, một vài miếng nấm đậu sánh nổi với những thìa mắm ruốc hay những muống đường ngọt lịm mà những người tù giàu có thỉnh thoảng chia cho những anh em mồ côi. Điều khác nhau là họ chia cái họ có nhiều, còn thầy Lộc dám chia cái ông đang thực sự cần dùng. Có điều gì na ná trong bài Tin Mừng Chúa Nhật này khi một bà góa dám bỏ hai đồng tiền kẽm vào thùng tiền dâng cúng cho Đền Thờ trong khi lắm người giàu bỏ thật nhiều tiền bạc. Nên nhớ đơn vị tiền tệ mà Rô Ma đang cho lưu hành trên quê hương Chúa Giêsu thời ấy, thì đồng tiền kẽm là đồng xu, là đơn vị tiền tệ nhỏ nhất. Bà góa ấy dám bỏ cả hai đồng xu vào thùng, sao bà không bỏ một còn giữ lại một để lo cho bản thân nhỉ ? Chúa Giêsu mượn gương lành của bà để ám chỉ rằng Ngài cũng sẽ dâng hiến tất cả bản thân Ngài để chuộc tội cho chúng ta .

Chúng ta không thể dùng tiền bạc và vật chất để mua Ân Sủng, chúng ta không thể ‘hối lộ’ để được vào Nước Trời. Nếu với hai đồng xu mà mua được Nước Trời, thì bà góa này chẳng mua được bao nhiêu, vì không thấm vào đâu. Nhưng Chúa Giêsu đã nhìn thấy lòng chân thành và một niềm tín thác vô biên của bà, nên với Ân Sủng Ngài ban, Ngài sẽ giúp bà sở hữu vạn lần nhiều hơn những gì bà dâng cúng. Việc đóng góp và dâng cúng của chúng ta chỉ có giá trị nếu xuất phát từ tấm lòng chân thành, tiền bạc và vật chất chỉ là phương tiện để thể hiện lòng chân thành ấy.

Bởi vậy, tôi tin rằng ai cũng có thể vào Nước Trời vì lòng chân thành của mình, chứ không phải Nước Trời chỉ dành cho những ai lắm tiền nhiều của. Nếu không có lòng thành thì hàng vạn quan tiền cũng không có giá trị bằng hai đồng xu nhỏ. Chúng ta có thể trở thành những người từ thiện hào phóng ‘bố thí’ những cái dư thừa, nhưng không thể sánh được với những ai theo gương bà góa nghèo trong Tin Mừng, dám xả lảng ‘cho’ cả đời mình để làm của lễ hiến dâng trọn vẹn nhất.